

Rödda Röstler

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar april 2020, nr 62

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster nr 62

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholm stad. Den publiceras enbart digitalt och distribueras via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Artikelförfattarna ansvarar helt för innehållet i texterna. Redaktionen ansvarar för att de texter som publiceras följer Vänsterpartiets grundläggande värderingar och hålls i en saklig och kamratlig ton.

Röda Röster distribueras via e-post den sista arbetsdagen varje månad. Kontakta distriktsexpeditionen storstockholm@vansterpartiet.se om du inte får tidningen. Här kan du hitta tidigare utgivna nummer av Röda Röster: <http://storstockholm.vansterpartiet.se/roda-roster/>

Redaktionen består av Erik Andersson, Ellinor Hultman, Maria Ljuslin, Johan Norlin, Klas Sandberg, Monica Santa Cruz och Gergios Tsiroyannis.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se (max 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Nästa nummer utkommer 29 maj. Deadline är 15 maj.

Redaktionen vill uppmana fler kvinnor att delta i debatten. I nr 62 är 3 av 5 texter skrivna av kvinnor.

Innehåll

Röda Röster nr 62.....	2
Låt tusen röster höras.....	3
Entusiasmen saknas	4
Klas Sandberg	
Motvillig miljöpolitik.....	5
Lars Sterneby	
Sommarens höjdpunkt.....	6
Maria Ljuslin	
Ogenomtänkt krisstöd	8
Torun Boucher,	
Corona, a-kassan och ekonomiskt bistånd	
Bo Jangenäs, ...	8
Högavlönade smilfinkar	9
Bengt Sundell	
Vänsterpartiet Farsta.....	10
Monica De Santa Cruz	
Ge medborgarna ägande i räddade företag	12
Benny Ritzén	
Månadens citat.....	12
Kalender	13

Ill: Klas Sandberg

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant. Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna interndemokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

Det kan handla om vår politik i Stads-huset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga,

feministiska, nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interndemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänstern tillsammans.

Ill. Klas Sandberg

Entusiasmen saknas

III: Klas Sandberg

En videoblogg man kunnat följa under vårens amerikanska primärval görs av 26-åriga Emma Vigeland från New Jersey.

Ett av de sorgligaste inläggen kom i mitten av april. Emma var grå i ansiktet och hade svårt att hålla rösten stadig. *”Ingen allmän sjukförsäkring på minst fyra år. Ingen grön nysatsning, planeten kommer att få fortsätta brinna. Studenter kommer att fortsätta drunkna i skulder. Ingen höjning av minimilönen.”*

Bernie Sanders hade just meddelat att han ställde in sin kampanj. Därmed var det bara Joe Biden kvar som Demokraternas motkandidat mot Donald Trump. Ett tag såg Sanders ut att vinna. Partiledningen och Barack Obama grep in bakom kulisserna.

Sanders var utmanövrerad. Många i det Demokratiska (och Republikanska) etablissemangen kunde knappt behärska sin lättnad. Hillary Clintons stab släppte ur sig en inbjudan till ett virtuellt party på temat ”Bye, Bye Bernard”.

Efter triumfen började det långsamt gå upp för den Demokratiska partiledningen att de hade nytt Problem på halsen. De kunde inte räkna med att helt sonika ta över Bernie Sanders anhängare av millennials. (Som Hillary Clinton förmodat 2016.) De äldre väljarna föredrog Biden men i presidentvalet konkurrerade Demokraterna med Trump om den gruppen. Ungdomsväljarna kunde bli tungan på vågen... men som sagt, de föredrog Bernie Sanders och visade inga tecken på att ändra sig.

Emma Vigeland var ett rätt tydligt exempel på det. Hon och många andra hade upplevt Sanders program för sjukförsäkring, ekologisk nysatsning och höjd minimilön för låginkomsttagare som livsviktiga för dem själva och för landet i sin helhet.

Sanders var hoppet om en nystart. Joe Biden var en mörkblå kostym med en politiker inuti. Emma övervägde att hålla för näsan. Blunda och rösta på Biden.

Och nu kommer vi närmare pudelns kärna. Frågan om politisk entusiasm. Entu-

siasmen fanns för Bernie Sanders. Den finns inte för Joe Biden.

Vi har samma situation som i valet 2016. På pappret såg det ut att vara öppet mål för Hillary Clinton. Hon ledde över Trump i opinionsundersökningarna. Hon hade den överlägset största kampanjkassan och en formidabel organisation som styrdes av algoritmer. Det som inte syntes i mätningarna var att entusiasmen bland väljarna var LÅG. Få upplevde något skäl att rösta på Hillary Clinton. Efter Bernie Sanders framgångar i primärvalen 2016 hade Hillary visserligen också börjat pipa fram en del progressiva läten... men få i den progressiva rörelsen trodde henne. De flesta hade inte glömt att Hillary röstat för invasionen av Irak 2003 och satt i knät på näringslivets lobbyister. De gillade henne inte. Respekterade henne ännu mindre.

Valet 2020 börjar därmed likna valet 2016: väljarna på vänsterkanten har något att rösta MOT. (Nej till Trump) men inget att rösta FÖR.

”Entusiasm” är den där besvärliga faktor X som är så svår att beräkna. Militära befälhavare vet att hög stridsmoral kan få en raggig och numerärt underlägsen styrka att vinna mot alla odds. ”Entusiasm” kan få väljare att ta sig till vallokalen även om vädret är kallt och blåsigt. ”Entusiasm” kan få samma väljare att klistra lappar för sin kandidat över hela kvarteret och att peppra internet, vänner, grannar och släktingar med skäl för att de skall rösta på samma.

I valet 2016 hade många av Sanders anhängare inte röstat alls hellre än att välja Hillary Clinton. Cirka 15 procent hade röstat på Trump.

New York Times hade en intressant

intervju med en av dessa. Kevin Ridler, en 55 årig järnvägsarbetare från västra Iowa. I valet 2016 hade Ridler trott på Trumps löften att han skulle hjälpa vanliga arbetare. Efter valet hade järnvägsledningen kallat till möte med järnvägsarbetarnas fackklubb, talat om ett ”nytt politiskt klimat” ... och lönesänkning för Ridler och hans kamrater.

Så talet om att Trump var arbetarnas vän var tydligen bara tomt prat. Ridler tog det hisnande klivet över till den demokratiska socialisten Sanders. Sanders lovade höjd, lagstadgad minimilön och sjukförsäkring. Sanders talade ofta om och till USA:s hårt klämda arbetarklass.

För Biden hade Ridler däremot inget förtroende. En politisk vindflöjel med tecken på begynnande demens. Han övervägde att stanna hemma.

Klas Sandberg, V Enskede

Motvillig miljöpolitik

Både Stefan Löven och finansminister Magdalena Andersson har annonserat satsningar för klimatet. Jag blir förvånad. Vad har fått Socialdemokratin till detta. Har S kommit på andra tankar? Ja, men troligen inte av egen inre övertygelse. Man är pressad. Av EU! Ordförande för EU-kommissionen Ursula von der Leyen har ju utlovat en ”grön giv”. Detta ställer sossarna inför ett dilemma. Ska EU tvinga dem att satsa grönt. Eller ska man föregripa genom egna initiativ. Sossarna väljer det senare.

Inte omöjligt heller att man behöver ge något till Miljöpartiet, deras partner i regeringen. Alltså två flugor i samma smäll. Tyvärr, tror jag sossarnas satsningar på klimatet blir mest buller med låg effekt. Men hoppas jag har fel!

Lars Sterneby, V Enskede

Sommarens höjdpunkt

III: Frida Lundin

Jag älskade kollo som barn. Jag fick nya vänner från hela Solna där jag växte upp, alla med olika förutsättningar, bakgrunder och möjligheter. Vi utforskade, vi bråkade, vi lekte, lärde oss ro, var med om äventyr, vi grät, skrattade och upptäckte plötsligt nya förmågor i oss själva. Vi var barn, inte våra föräldrars plånböcker.

För många barn är sommarkolloveckorna sommarens höjdpunkt. Veckorna erbjuder lek, nya vänner, närvarande vuxna, vällagad mat och en stund att bara få vara. Kanske minst lika viktigt, en stund att få växa och utmana sig själv genom nya möten.

Med en allt stramare ekonomi i Stockholms stad behöver staden prioritera och som oftast betalar barnen priset.

I sommar har många barn fått avslag på sin kolloansökan och det har varit konkurrens om platserna. Det tyder på att fler nu har sökt, vilket är mycket roligt. Vi har högkvalitativa kolloverksamheter i Stockholms stad med ofta fantastiska kolloledare. Att staden har sänkt priserna för familjer med lägst inkomst är lovvärt och de riktade insatserna till barn i mer socioekonomiskt utsatta förorter har gett resultat. Bra. Vad som är mindre bra är hur röster nu höjs för att kolloverksamheten bör återgå till någon form av dåtidens barnkoloni, där inkom-

barn till mindre bemedlade familjer och sociala familjeproblem ska få vistas i naturmiljö för några veckor under sommaren.

Föraktfulla röster gör gällande att barn till rikare familjer både bör kunna ta ledigt på sommaren och skicka barn till dyrare läger.

Jag vill problematisera den bilden. Stockholm har aldrig varit så segregerat. Segregationen genomsyrar varje område i staden, från det "fria" skolalet till profilering av bostadsområden. En av de viktigaste anledningarna till ett kollo för alla barn är just att barn ska träffas trots olika förutsättningar.

Avgifterna för kollo är baserade på inkomst vilket i sig är rimligt. Men om barn gallras ut på grund av att platserna inte räcker till bör istället fokus ligga på att utöka platserna, inte kraftigt öka skillnaderna i avgifterna för att på så sätt få familjer att behöva avstå från att söka trots att viljan och behov finns. Det är en olycklig utveckling att segregera barn baserat på föräldrarnas plånbok.

Vilka är nu dessa rikare familjer som hänvisas till dyrare alternativ trots vill söka kollo till sina barn? Som oftast är det barnfamiljer med en knapp medelinkomst som lever med skyhögt stockholmshyra i ett vanligt bostadsområde i en stockholmsförort. De har inga marginaler. De badar inte i pengar och

möjligheten till dyrare alternativ finns inte. Utöver detta faktum möjliggör kollo framförallt möten mellan olika barn från olika delar av Stockholm.

I de politiska rummen har jag länge hört förvaltningschefer och politiska motståndare oja sig över att medelklassens barn får subventionerad kollovistelse och menar på att kollo ska vara enkom för barn som lever i familjer med knappa resurser. Går vi den vägen till mötes försvinner ännu en naturlig plats för våra barn att mötas på över alla de olika barriärer som borgerlig och liberal politik skapat.

Vänsterpartiets svar på ökat intresse av kolloverksamhet bör vara att möta behovet, inte återgå till att ge enkom mindre bemedlade barn med hatten i hand få några veckors sommarkoloni.

Maria Ljuslin, V Älvsjö-Fruängen

Ogenomtänkt krisstöd

Igår hade vi kulturnämnd. Några av oss på plats och några av oss på länk. Alla beslut togs som vanligt i enlighet med majoritetens/förvaltningens förslag. Det är sådant man får lära sig att tåla när man sitter i opposition. Att vara oppositionspolitiker är på så sätt bra skolning i att bli en tålmodig (istället för dålig) förlorare .

Men just i går var det bittert. Jag är normalt en pragmatisk politiker som gärna försöker komma överens och har åtminstone en viss diplomatisk kompetens. Och det är ju vad som verkligen krävs av oss just nu, att försöka att tillsammans hitta lösningar för att ta oss framåt och igenom den här krisen.

Men nu har majoriteten tagit fram ett förslag som är så sanslöst dåligt förankrat, både i politiken och i kulturens dagliga verksamhet, och som trots att det kallas för ett "krisstöd till kulturen" väckt stort motstånd hos typ alla kulturens organisationer; Teaterförbundet, KRO, KLYS, Musikcentrum Öst osv. Oppositionen- V, S och Fi, la ett annat förslag till beslut som hade varit realistiskt genomförbart. Som hade varit otillräckligt men bättre. Men trots att det sagt oss att vi ska försöka ha så mkt samarbete som möjligt runt den här typen av politiska beslut så har det funnits noll - exakt noll - samverkan runt detta. Det beslut som klubbades igår innebär att man fryser inne de 20 mkr som reserverats till vårens kulturstöd (dit ansökningsdatum redan passerats och massor av kulturarbetare alltså redan projekterat och lagt ner tid på att ansöka till) och flyttar det till krisfonden. Man omfördelar från fattiga kulturarbetare. Det är inte som att det inte skulle gå att hitta de där pengarna någon annanstans, men naturligtvis inte inom kulturförvaltningen som redan har en kraftigt reducerad budget. Så när majoriteten gav förvaltningen i uppdrag att inrätta en krisfond för att rädda framförallt scener från att lägga ner så tog förvaltningen vad som fanns att ta. Det är ett sådant underbetyg till sittande majoritet. Jag är övertygad om att vi tillsammans hade kunnat lösa detta bättre. Om det hade funnits något tillsammans.

Torun Boucher,
Vice ordförande (V) Kulturnämnden

Corona, a-kassan och ekonomiskt bistånd

I coronans spår ökar arbetslösheten med förfärlig fart. De i början av april 398 000 arbetslösa hos arbetsförmedlingen ökade med 15 000 bara under en vecka efter en rätt kraftig ökning redan före corona. Ökningen är störst i Stockholm.

Av alla arbetslösa är det bara en tredjedel som kan få ersättning från a-kassa. Andelen har halverats sedan alliansregeringen med början 2007 - med påståendet att man bekämpade "utanförskapet" - kraftigt skärpte ersättningsvillkoren. Saken handlade egentligen om att brandskatta arbetsgivaravgifter avsedda för arbetslöshetsförsäkringen och socialförsäkringen för att finansiera sänkta skatter. 80 miljarder kronor har varje år tagits från dessa avgifter. S/MP-regeringen har hittills fortsatt i samma spår.

Nu har riksdagen beslutat om krispaketet mot ökad arbetslöshet och för att fler arbetslösa tillfälligt skulle få ersättning från a-kassa. Men paketet innehöll inte något som påtagligt ökar andelen arbetslösa som får ersättning. Istället blev det den privilegierade grupp som ändå uppfyller ersättningsvillkoren som tillfälligt får bättre villkor.

När staten försämrat arbetslöshetsförsäkringen har en större del av de arbetslösa blivit hänvisade till ekonomiskt bistånd från kommunen. Hälften av alla som får sådant bistånd är arbetslösa och den andelen kommer att öka under pandemin.

Vad händer nu med det ekonomiska biståndet? I somras kom en gedigen och upprörande rapport från föreningen Equal, som arbetar med att vara socialt ombud för personer med beroendeproblem, psykisk ohälsa eller annan social utsatthet. Rapporten "Avslagsmaskinen" beskriver vad som hänt

i Stockholm, där den politiska ledningen skryter med att ha fått ned antalet personer med ekonomiskt bistånd.

Det är en skrämmande bild som målas upp. 8-9 av 10 ansökningar om bistånd avslås. Därutöver får många "förhandsbesked" per telefon att det är meningslöst att söka och ekonomiska bistånd avslutas i förtid. Ett gammalt trick utnyttjas med framgång: att göra ansökandet så krångligt som möjligt. Det gäller exempelvis telefontid som begränsats till 3-5 timmar per vecka för det obligatoriska telefonsamtalet.

Stockholm är värst i landet med sina avslag och dessa beror inte - vilket påstås av den politiska ledningen - på mindre behov av ekonomiskt bistånd. Equal-utredarnas slutsats om den låga nivån är att "Stockholms lägre kostnader handlar om en ... social nedrustning där man aktivt försvårar för medborgarna att söka ekonomiskt bistånd och dessutom håller avslagen på en hög nivå." Det florerar de mest häpnadsväckande och upprörande historier om hur avslagen går till.

När i corona-pandemins tid köerna nu växer är det lätt att förstå vad som håller på att hända. Equal-rapporten var ett rop på hjälp från dem som mest behöver vårt stöd. Men ingen ansvarig - det gäller uttryckligen socialborgarrådet - tycks bry sig. Vad som är särskilt förvånande är att Equal försökt få kontakt med de politiska partierna i stads-huset om vad som hänt med det ekonomiska biståndet, men inte fått någon respons. Vänsterpartiet har inte heller, såvitt jag kunnat se, agerat i frågan. Nu måste något göras.

Bo Jangenäs, V västra Södermalm

Högavlönade smilfinkar

Ill: Klas Sandberg

Enligt Gustav Fridolin är ”Ungdomsförbunden kvasiradikala röstfiskare, en tummelplats för internt rävspel och smilfinkar”.

Som avgående språkrör för Grön Ungdom kunde Fridolin i DN 7/3-2003 kosta på sig detta konstaterande. Nu har återigen de borgerliga partierna i Riksdagen, lagt en motion om ”Åtgärder så att fler människor attraheras av att engagera sig politiskt. Och att hinder mot nyrekrytering minskar samt ökade möjligheter för ungdomar att delta aktivt”. Som olika hinder anför de borgerliga partierna långa sammanträdestider och ineffektiv tidsplanering. De vill att regeringen återkommer med förslag för att medborgarna ska engagera sig politiskt. Så här såg verkligheten ut för några år sedan:

1989 var 23 procent av svenska folket medlemmar i ett politiskt parti. 2013 var den siffran 5 procent (SCB).

Andelen aktiva 1989 var 3 procent. 2013 var den siffran 1 procent (SCB).

1992 engagerade sig 48 procent unga och äldre ideellt. 2014 var den siffran 53 procent (Ersta Sköndal 2015).

Spelar det någon roll var du bor, hur du bor eller vad du har för arvode? Hyres-

gästföreningens tidning Hem&Hyra skrev 2014 10 07 ”endast 16 procent av riksdagsledamöterna bor i hyreslägenhet. Ingen bor i något av våra mest utsatta områden. 84 procent äger sitt boende. Sören Holmberg (SOM-institutet) skrev 2017 03 12 i SvD ”en slumpmässigt vald riksdag, åsiktsmässigt hade representerat svenska väljare på ett bättre sätt än de som väljs i riksdagsvalen”. Riksdagsledamöterna beslutar årligen om satsningar på runt 40 miljarder kr på ägt boende, i form av ränteavdrag, rotavdrag mm. och beskattar hyresrätten betydligt hårdare än bostadsrätten.

Det sägs att det finns ett samband mellan höga arvoden och bra beslut. Så här såg en KD riksdagsledamot i expressen 2012 12 14 på sambandet ”Arvodet måste ligga på en ganska hög nivå om man ska kunna locka akademiker och höginkomsttagare till riksdagen”. Inte att det ska spegla hur det ser ut i Sverige idag. De som kan ändra på detta är de som tjänar på detta system. Så jag miss-tänker att viljan inte är alltför stor att göra något åt saken. Eller finns det motkrafter? Har coronakrisen gett oss andra erfarenheter? Kan vi minimera röstfiske, rävspel och smilfinkar i politiken? Sverigesradio skrev

2018 09 06, ”Högavlönade ofta högt upp på valsedlarna”. Och statsvetaren Marie Demker menar att ”många höginkomsttagare kan påverka de politiska besluten. Det finns en uppenbar risk att man glömmer hur det är att leva med knappa resurser.” I Stockholms stad har de borgerliga borgarråden mellan 109 000 och 135 000 kr i månadslön. Mp:s borgarråd Helldén har 122 000 kr i arvode och sade till tidningen ETC att ”Det är inte rimligt att ha så höga arvoden”. Det är bara för Helldén att rösta på Vänsterpartiets motion i Kommunfullmäktige om att sänka borgarrådsarvodena till 65 000 kr. Det blir 14 miljoner kr extra till medborgarnas välfärd i Stockholm.

Så hur ser hindren för ungas partipolitiska engagemang ut? Ungdomsbarometern frågade 2016 16 000 unga. Bara 3 procent svarade att de hade stort förtroende för de politiska partierna (480 av 16 000). Sedan 1990 har ungdomsförbunden tappat 57 000 medlemmar. Ja Fridolin borde kunna komma med en hel del förslag som fd. språkrör för Grön Ungdom.

Bengt Sundell , V Liljeholmen - Hägersten

Niklas Aurgrunn i Farsta. Bild: Privat

Intervju med Milla Eronen och Niklas Aurgrunn

Berätta lite om er själva. Vad har ni för bakgrund och hur blev ni politiskt aktiva? Hur ser ni er roll som ordföranden i V-Farsta?

Milla: Jag har min bakgrund mer i gräsrotsrörelser snarare än i partipolitiken. Är relativt ny partimedlem och gick med för att jag blev så trött på Sverigedemokraternas framfart och kände att jag ville påverka även på andra sätt än genom att posta Facebookinlägg för likasinnade vänner. Jag sitter också i Farstas stadsdelsnämnd. Det är mitt andra år som ordförande eftersom vi är två så går det att dela arbetet och vi har också en otroligt aktiv styrelse och aktivistgrupp här i Farsta. Så jag upplever mig snarare som "vi" än "jag, ordförande".

Niklas: Även jag aktiverades par-

tipolitiskt av SD:s framfart. Intresset för rättvis- och miljöfrågor har ju alltid funnits men mer tagit sig uttryck i debattartiklar och opinionsbildande på sociala medier. Efter de åtta åren med förment "arbetslinje", växande klyftor och extremhöger kändes det inte tillräckligt längre. Nu är jag även ersättare i stadsdelsnämnden.

Vilka frågor är viktiga att driva i Farsta?

Bara under det senaste året har vi drivit ett framgångsrikt arbete mot ombildningar av hyresrätter, som vi helt kunde stoppa i Hökarängen. Tyvärr inte i Fagersjö, men vi fortsätter att jobba på där och informera de boende.

När den blågröna budgeten gjorde

nedskärningar i stadsdelens budget, så att två populära parklekar samt en fritidsgård hotades av nedläggning, protesterade vi stort och samlade in två tusen namnunderskrifter mot nedläggningar. Vi samarbetade med föräldrar och andra engagerade i stadsdelarna Hökarängen, Tallkrogen (parklekarna Fagerlid och Odlarängen) samt kring fritidsgården i Farsta centrum. Vi figurerade mycket i medier och nådde i alla fall delvis framgång, då Parkleken Odlarängen i Tallkrogen blev kvar och Fritidsgården Nybygget också.

Hur påverkar Corona-krisen partiföreningens arbete? Ni har haft era Röda lördagar, hur har ni ställt om nu?

Milla Eronen i Farsta. Bild: Privat

Vi ställde in vår senaste Röda lördag och kommer nog att fortsätta med att vara försiktiga med dessa ett tag till, även om avsluten tas månad för månad nu. Vi försöker också vara mer aktiva på sociala medier, och styrelsen har tillsatt en arbetsgrupp för att vässa det arbetet.

Den är en svår tid nu eftersom vi inte kan hålla möten, hur håller ni lågan brinnande?

Vi har haft ett digitalt styrelsemöte hittills och fler lär det bli. Det funkade bra och kanske var det så att vi kunde även hålla tiden för mötet lite bättre!

Hur går det med demokratiprojektet i Fagersjö?

Ingen av oss har varit med i partiföreningen under resans gång, men vi frågade Lars

Bäck, som svarade följande: Efter det att parken i Fagersjö är klar, så finns det i praktiken inget demokratiprojekt där de boende bestämmer. Vi arbetade med metoden medborgarbudget i Fagersjö två gånger under fyra år (föregående mandatperiod). Första gången blev resultatet ”mötesplats Fagersjö”, som fortfarande finns kvar och är i gång. Andra gången en renovering av den ”bortglömda parken” som utformats av olika åldersgrupper till en slags allaktivitetspark.

Hur jobbar ni med att aktivera nya medlemmar?

Det är ett arbete som vi fortsätter att försöka utveckla. Vi skickar ett välkomstmejl till alla nya medlemmar och de får givetvis också vårt månadsbrev. Men vi har tankar kring att utveckla ett arbete med partifadd-

rar och kanske fler lokala evenemang (när det är åter möjligt) för medlemmar i våra olika områden. De röda lördagarna har också varit en bra väg in, där lär man snabbt känna andra aktivister i partiet.

Berätta lite om ert utåtriktade arbete, bland de boende i stadsdelen. I vilka kampanjer är era medlemmar mest involverade?

Våra medlemmar är jätteaktiva, de aktiverar sig i valkampanjer, emot nedläggning av parklekar och mot ombildning av våra hyresrätter. De dyker upp på Röda lördagar och andra event. Det finns också ett stort miljöengagemang.

Monica De Santa Cruz. Red RR

Ge medborgarna ägande i räddade företag

”Är vi med och bär företagen, inte bara som arbetare men också med våra skattepengar, ska vi också ta del av utdelningarna och sitta vid borden när besluten tas”, skriver Maurits Otterloo i Flamman 3 april. Håller med!

”Om staten skjuter till kapital för att rädda företag ska staten också gå in som ägare”, skriver Jonas Sjöstedt och Ulla Andersson i DN debatt 2020-04-07. Absolut! De föreslår att en krismyndighet skapas för att hantera detta nya ägande.

”En möjlighet är att staten sedan säljer tillbaka företaget till ägarna eller också till de anställda. I andra fall bör staten ha kvar ett långsiktigt och aktivt ägande i de företag man räddar”, skriver de.

Jag föreslår att för de företag där staten inte vill ha kvar ett långsiktigt ägande, beroende på vad som passar bäst i det specifika fallet, överföra ägandet i:

- En löntagarfond specifik för det företaget; eller
- En bred medborgarfond (eller flera).

Ett juridiskt regelverk för hur löntagarfonderna ska skötas införs, och de förvaltas sedan av valda representanter för

löntagarna på det företaget enligt detta regelverk. Här kan man låta sig inspireras av det system som finns i USA för löntagaräggande (ESOP).

Man kan, exempelvis, tänka sig en medborgarfond för hela landet, eller en för varje region. De ska skötas av demokratiskt utsedda styrelser (utanför det gängse politiska systemet), och verka för medborgarnas bästa, inklusive kommande generationer, med ett långsiktigt, hållbart perspektiv. Låt dessa aktier vara grundplåten i medborgarfonderna och förstärk dessa sedan genom olika typer av skatter och avgifter. Medborgarfonder skulle bidra till en mer jämlik, demokratisk och hållbar ekonomi, med fokus på samhällsnytta snarare än privata, kortsiktiga vinster.

Jag vill dessutom slå ett slag för någon typ av medborgarlön. Varför inte använda en del av avkastningen från medborgarfonderna till just medborgarlön?

En bra bok om sådana idéer är A Sharing Economy av Stewart Lansley.

Benny Ritzén V Kungsholmen

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster

Månadens citat

”Mannen som jobbat i många år och börjar närma sig pensionen ska inte behöva vara rädd att få sparken bara för att han inte orkar lika mycket som förut. Kvinnan som stått upp för sina arbetskamraters rättigheter ska inte få gå när företaget skär ner, bara för att hon ses som en jobbig typ som kan säga ifrån.

För mig är det så tydligt. Vi behöver inte mer otrygghet. Vi behöver mindre. Det är dags att sätta januariavtalet i permanent karantän.”

Jonas Sjöstedt 1:a maj

”Utan Kommunals kamp för en säker arbetssituation på äldreboenden och i hemtjänsten hade antagligen smitta drabbat ännu fler äldre. Utan kampen för en tryggare arbetsmiljö i kollektivtrafiken hade också fler resenärer drabbats. Och runt om på arbetsplatser är det skyddsombud som tryckt på för att de anställda ska få chansen att hålla sig till hygienreglerna.”

Ingvar Persson Ledarsidan Aftonbladet Om vikten av skyddsombud. 27.04. 20

”I krisens tid blir dock fördelarna med gemensamma lösningar tydligare. Det som sker nu kan inte hanteras av marknaden. Det kan bara hanteras gemensamt, genom att bygga vidare på den svenska modellen.”

Debattartikel DN LO-styrelsen 1.5.20

”Att det skulle krävas en global pandemi för att arbetsvillkoren inom äldreomsorgen skulle komma upp för debatt är tyvärr talande. De som jobbar med omsorg om våra äldre förtjänar bättre villkor.”

Clara Lindblom Debattartikel Kommunalarbetaren 29.04.20

WEB-SEMINARIUM: Röd politik för en grön giv

Vänstern i Sverige behöver utveckla en politik som genomför en snabb och rättvis klimatomställning samtidigt som bygger upp samhällets ekonomi och motståndskraft samt avskaffar de allt större sociala och ekonomiska klyftorna som vuxit fram i Sverige de senaste 30 åren.

Hur ser en rödgrön ny giv för Sverige ut? Hur skapar vi en rättvis och hållbar väg ut ur krisen? Hur bygger vi rörelsen för detta? Medverkar gör Ulf Jarnefjord, Trade Unions for Energy Democracy, TUED, Jens Ergon, journalist och aktiv i Reformisterna, Tove Pehrsson, ledamot av Vänsterpartiet Storstockholms Miljö- och klimatutskott. Moderator: Deniz Butros, Ledamot av Partistyrelsen, Vänsterpartiet.

DATUM: 19 maj.

TID: kl 18.30 – 20.00

PLATS: Uppgifter kommer

III: Klas Sandberg